

scen

Kritikchef Margaretha Schön
e-post margaretha.schon@svd.se

HELGVALET
SCEN

LARS RING
lars.ring@svd.se

TEATER

Gertrude Stein

Gunilla Röörs tolkning av Gertrude Steins liv är teaterhöstens allra första succé. Hon gör en subtil men ändå kraftfull Gertrud som söker sin roll och sitt sociala kön. Pjäsen är också ett fint stycke konsthistoria.

Stockholms stadsteater, Lilla scenen

Gunilla Röör. FOTO: GUNNAR LUNDMARK

Kari Bremnes och Rikard Wolff har framträtt tillsammans sedan de spelade in Desemberbarn för tio år sedan.

FOTO: HÉLÈNE LUNDGREN

Inspirerande duo med djup

KONSERT
Rikard Wolff och Kari Bremnes
Gustav Adolfs torg

Rikard Wolff och **Kari Bremnes** har stått på scenen tillsammans alltsedan de för tio år sedan spelade in julskivan *Desemberbarn* på eminenta Rainbow Studio i Oslo. Ett musikaliskt möte mellan dem kan, som den här kvällen, innebära Leonard Cohens Famous blue raincoat på norska.

Den eleganta Kari Bremnes sjunger annars vanligtvis sina egna sånger, om personliga erfarenheter men exempelvis också norsk kvinnohistoria. Eller, för att bearbeta och ge uttryck åt som-

marens norska trauma, en text av Edvard Munch om det existentiella skriket, i tonsättning av Kjetil Bjørnstad. Att leva med tanken på 22 juli, det är som att bära ett skrik inom sig, säger Kari Bremnes.

Hennes skickliga komband tycks ha sin grund i melodiös amerikansk västkustrock som släpper fram texterna men får djup och stringens i och med experimentella musikaliska utflykter som för tanken till Jimi Hendrix, i det här stycket med

KULTUR-FESTIVALEN
16-21 augusti

mörka Ragnarökstämningar.

Rikard Wolff och Edith Piaf – här väljer han den kanske bästa sången ur hennes repertoar, *La foule* (folkmassan) som i hans lyhörda tappning blir "floder av människor" i gatuvimlets trängsel. Med emfas och till publikens förtjusning sjunger han en av sina tidigare sånger, *Pojken på månen*, och sin tolkning av Leonard Cohens *Take this waltz* som bygger på en dikt av Federico Garcia Lorca ur samlingen *Poet i New York*.

Bremnes och Wolff sätter

punkt med att lite skämtsamt fråga sig *Är det allt som är?*, en översättning av *Is that all there is?* av Leiber-Stoller, på sin tid en hit av gigantiska mått med Peggy Lee.

De här båda folkkära scenpersonligheterna har dragit en jättepublik, med norska inslag, till Gustav Adolfs torg, till en inspirerad kväll med artisteri, substantiella texter och musikalisk kvalitet.

INGRID STRÖMDAHL
kultur@svd.se

Fransk Chaka Khan-soul och 50-talsdoftande jazz

KONSERT
Elisabeth Kontomanou, Lina Nyberg Band, Nils Berg Cinemascope
Brunkeberg

Sångerskan Elisabeth Kontomanou inleder Kulturfestivalens jazzkväll med ett knippe låtar hämtade ur en repertoar man förknippar med Billie Holiday. Kontomanou är en skicklig sångerska med en fyllig röst och kompet är av bästa kvalitet (pianisten Pelle Karlström, trombonisten Dicken Hedrenius, basisten Kenji

Rabson och trumslagaren Peter Danemo). Ändå vill det sig inte riktigt.

Det är först när den i Sverige boende franska sångerskan går över till eget material som musiken börjar leva. De mer soulinriktade låtarna passar hennes vokala manér – som kan påminna om Chaka Khan – bättre. Allra bäst blir det när hennes unge son, Joey Belmondo, trevande svävar ut i ett gitarrsolo. Att han ser ut som en ung Jimi Hendrix får man se som en bonus.

Lina Nyberg har en helt annan attityd. Stajlad som en 50-talskvinna (precis som på omslaget till det kommande albumet *Palaver*) och med en lätt förnumstig frimodighet som får henne att framstå som en karaktär skapad av Astrid Lindgren.

Tillsammans med sitt band (pianisten Cecilia Persson, gitaristen David Stackenäs, basisten Josef Kallerdahl och, återigen, trummisen Peter Danemo) framför hon huvuddelen av låtarna från *Palaver*. Alla handlar de om specifika människor. Sådana hon

känner, som sin mormor och dotter, eller som hon känner till, som Caetano Veloso och Claude Debussy.

Det är egensinnigt, varierat och, för det mesta, mycket bra. Nyberg sjunger nästan helt utan krusiduller och David Stackenäs rispar musiken med precision: hans rockigt friformiga solo i *Ingri* är lysande.

Basisten Josef Kallerdahl finns även med i Nils Berg Cinemascope, som avslutar kvällen med att spela med, mot och vid sidan av

ett antal filmklipp från Youtube och andra nätkällor. Det är ett intressant grepp som också resulterat i skivan *Popmotion*.

Kallerdahls kontrabas, Bergs tenorsax och basklarinet och Christopher Cantillos trummor paras med med musiker från länder som Japan, Indien och Brunei. Det är rätt trubbigt och splittrat, men när de möter ett antal koto-spelande japanska studenter blir det sugestivt, som monoton krautrock.

DAN BACKMAN
08-13 50 00, dan.backman@svd.se